

Noiembrie fără scăpare

Dragos Niculescu

Nu te mai știu. Noiembrie ne împarte
În frunză și în fulgul alb de nea.
Probabil undeva trăiești, departe,
Și-aștepti ca să coboare iarna grea.

Aceleași anotimpuri vin și pleacă,
Noi doi îmbătrânim fără răspuns,
De-acum știind că timpul ce-o să treacă,
Chiar netrecînd, nu va mai fi de-ajuns.

Ce aș putea să-ți spun fără iubire,
Chiar de s-ar întîmpla să ne-ntîlnim?
Orice cuvînt ar fi ca o jignire,
Căci am simți că stăm și nu plutim.

Nu pot să-ți spun decît că vine frigul
Și că-ntre noi e-un inutil oraș,
Ca un talaz ce-ar năvăli pe digul
Pe care l-am păzi opus și laș.

Iar dac-ar fi vreun tren să te ajungă,
Poate te-aș aștepta să vii-ntr-o zi
Sau poate într-o noapte foarte lungă,
Pe un peron la care s-ar opri.

Noiembrie, iarăși, fără de scăpare
Și boala asta veche ce e-n noi...
Te-am prevenit atunci, cu ea se moare –
Știam doar eu cît pentru amîndoi.

Nu pot să spun că fără tine-i bine,
Mi-ai devenit în viață gol firesc,
Dar nu pot să te chem, căci mă reține
Ceva amar, adînc și omenesc.

Te-ai integrat tăcerii absolute,
Parcă sugrumi și șansa de suspin,
Încerci să zbori – aripile-ți cusute
Pe-un păcătos și jos pămînt te țin.

Cînd va începe liniștit să ningă,
Nu te gîndi la mine, nicidecum,
Căci orișice ninsoare vrea să stingă

Ce-a mai rămas mocnind în vechiul scrum.

(din volumul "Duminica poemului mut")